

Rozhodnutí Krajského soudu v Praze ze dne 31. 1. 1957, sp. zn. 18 Co 699/56

Číslo: 118/1957

Právní věta:

Pro povolení exekuce na plat je rozhodný stav v době rozhodnutí soudu první stolice, takže exekuci nelze povolit, jestliže alespoň v této době lhůta k plnění neuplynula. Ani v řízení rekursním nelze přihlížet k tomu, že mezitím již uplynula lhůta k plnění.

Soud: Krajský soud v Praze

Datum rozhodnutí: 31.01.1957

Spisová značka: 18 Co 699/56

Číslo rozhodnutí: 118

Číslo sešitu: 9

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Exekuce - na plat, Řízení

Předpisy:

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Lidový soud civilní v Praze povolil podle usnesení krajského soudu v Praze k vydobytí pohledávky vymáhajícího věřitele - advokátní poradny - na nákladech řízení ve výši 936 Kčs exekuci zabavením dlužníkovu platu.

Krajský soud vyhověl stížnosti dlužníka a návrh na povolení exekuce zamítl.

Odůvodnění:

Podle spisu lidového soudu civilního v Praze bylo usnesení krajského soudu v Praze, podle něhož bylo navrženo povolení exekuce, doručeno zástupcům účastníků, a to dne 18. července 1956 dlužníkovi a dne 19. července 1956 vymáhající věřitelce. Pariční lhůta 15 dnů počala tu běžet se zřetelem k ustanovení § 139, § 161 odst. 1, § 170 o. s. ř. dnem 19. července 1956. Skončila tedy dne 2. srpna 1956. Před tímto dnem nebylo proto usnesení tvořící exekuční titul, vykonatelné.

Návrh na povolení exekuce došel k soudu dne 31. července 1956. Exekuce byla lidovým soudem povolena dne 1. srpna 1956. Obojí se tedy stalo před uplynutím pariční lhůty. Není tedy pochyb o tom, že lidový soud neměl exekuci povolit, když rozhodoval dne 1. srpna 1956, tedy v době, kdy ještě neproběhla pariční lhůta a kdy usnesení krajského soudu nebylo v tomto směru ještě exekučním titulem.

Jde jen o to, zda tento nedostatek je zhojen, když krajský soud rozhoduje o stížnosti do povolení exekuce po uplynutí lhůty k plnění.

Je třeba rozlišovat případy, kdy otázka pořadí vůbec nepřichází v úvahu (exekuce pro vydobytí nepeněžitých nároků), dále skupinu, kdy pro pořadí je rozhodující otázka, kdy návrh dojde k soudu (exekuce na nemovitosti) a konečně skupinu třetí. Do této třetí skupiny patří mimo jiné exekuce na movité věci a na plat.

U této třetí skupiny exekučních věcí platí, že rozhodující otázkou je, kdy o povolení exekuce rozhodoval soud první stolice. Jestliže návrh na povolení exekuce došel k soudu a soud o něm rozhodl před uplynutím pariční lhůty, tedy s porušením ustanovení § 150 odst. 1 o. s. ř., musí mít stížnost dlužníka úspěch, i když v době rozhodování krajského soudu lhůta k plnění již proběhla, protože k této novotě nemůže stížnostní soud zde přihlížet (§ 193 o. s. ř.). Jiné řešení by totiž otevřelo dokořán dveře pro zneužívání ustanovení § 193 o. s. ř. k tomu, aby se dosáhlo neoprávněného předstihu v pořadí, neboť věřitel by při předčasném návrhu nic neriskoval.

Zde jde právě o případ shora vyložený a nezbylo proto než návrh na povolení exekuce zamítnout.